

2 'arin

Nr. 99 – Leygardagur 25. maí 1996

Reisir nú stein yvir langabban

JÚSTINUS LEIVSSON
EIDESGAARD

Her er framhald af eini sögu, sum byrjaði í Sosialinum í júní í fjór, ella knappliga fyrri einum árið síðan. Fyrirreikingarnar til hesa sögu eru nógv eldri og upphavið til söguna hevur ligið í kirkjugarðinum í Klaksvík í 100 ár.

Ein vakran sólríkan juni-morgun í fjór lá ein trivialur norskur útróðrabátur í Vágshotni. Umborð gekk ein maður, sum vakti uppsíkt. Hann var vakur á at líta, hevði stórt grátt skegg og sá eldri út, enn hann í veruleikanum var. Hann var komin einsamallur til Føroyar í útróðrabátinum Kolbein og tað hildu myndamaðurin og undirritaði vera eina sögu. Men vit komu í land aftur við einum heilt øðrum fong, enn vit upprunaliga vóru farnir eftir.

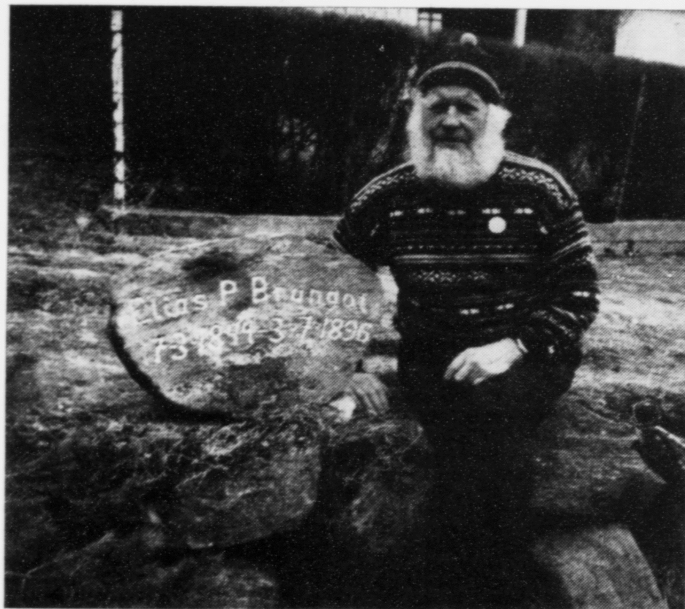
Maðurin var ikki bara ævintýrari. Hann hevði eitt heilt ávíst mál í Føroyum. Hann var komin at leita eftir leiðinum hjá langabbanum,

sum doyði av sjúku umborð á einum norskum hvalastigara norðanfyrir Føroyar 3. juli 1896.

Langabbin kallaðist Elias Brungot Petersen og var 52 ára gamal, tá hann slóknáði Langabasonurin at Arne Eidsett og hann vildi finna fram til hvar langabbin var grivin. Tey avvarandi í Noregi vistu bert, at hann var grivin í Føroyum.

Vit skrivaðu eina grein um ferðina hjá Arna einsamallan um hav og eisini um hansara liv sum útróðrarmaður í Noregi. Hann hevði flotið síðan ferðingardagur og hevði røð út framvið norsku strondini seinastu fimti árin. Hann er staðkendur á vármíðjunum við Lofoten og hann kennir hundradtals plinkar í norska skergarðinum og til havs.

Vit settu eisini eftirlýsing í blaðið, um nakar visti at siga frá langabbanum. Tað gekkst ikki so væl beinanvegin. Familjan hjá Arna hevur altíð hildið, at langabbin var grivin í Havn, men so var ikki. ~

Nú er gravsteinurin yvir Elias Brungot Petersen liðugur. Hann er 100 ár seinkaður, men betur seint enn ongantíð

Arne hevði givið upp. Hann roknaði ikki við at fara at finna grøvina hjá langabbanum. Arne hevði ætlanir um at sigla til Íslands at siggja stóð, har hann hevði verið sum ungur.

Á veg til Íslands legði hann at landi í Fuglafirði og har kom hann í samband við fróðarmannin Teodor Jacobsen, lærara.

Teodor fór beinanvegin til verka. Hetta skuldi upplýst. Hann setti seg í samband við Landsskjalasavnið og var millummaður millum Arna og skjalavörðarnar. Og skjótt spurdist úrs-lit burturúr.

Úr eini gamlari sýslumannsprotokol í Klaksvík dagaði navnið Elias Brungot Petersen upp. Her stóð greitt frá hvussu hann doyði, og hvat var gjørt við ognir hans umborð á skipinum. Her stóð eisini nær hann var grivin, men ikki nummarid á grøvini. Í Klaksvík vórðu kannaði skjøl yvir kirkjugarðarnar í Klaksvík og funnið var fram til hvørjum kirkjugarði, hann var grivin í. Triggir kirkjugarðar eru í Klaksvík. Tað eydnaðist eisini at staðfesta á leið, hvar langabbin lá grivin.

Men ikki heilt vist. Tað er ein spurningur um tvær gravir, sum liggja lið um lið.

Hevur høgt stein í vetur
Arne fór glaður til Íslands

og nú hevði hann sett sær fyrri, at so skjótt, sum hann kom heimaftur til Noreg, fór hann at leita eftir einum gravsteini, sum hann sjálvur skuldi evna til.

Kalmar tók hesa myndina av Arna í fjór

við rossatálginu, at »mádelig pølse er altíð best, hvad enten den er af ko eller hest.«

Programmeiðslan í útvarpinum, sum mangan er heppin, tá hon leggur skrána, kann eisini koma illa frá leiki, tá hon velir, hvør skal sleppa framat telefonini.

Elis Poulsen hevur lagt lunnar undir nýggjar sera væl umtóktar sendingar í útvarpinum. Hann er eins væl umtóktur í Føroyum og Jørn Hjørtung hevur verið í Danmark. Hann dugir at tosa við vanliga soleiðis at hesin kennir seg tryggan. Hann er javnan at hoyra í morgunsendingum, og prátsendingum annars. Nú er hann eisini farin at ferast kring landið fyrri at gera bygdasendingar. Hesar eru hugnaligar og áhugaverdar at lurta eftir, hóast tær kanska høvdu verið uppaftur betri, um hann ikki gjørdi allar eftir sama leiði.

Elis er dugnaligur og arbeiddsamur. Ongin ivi um tað. Men tað er synd bæði fyrri hann og lurtaran, at útvarpsleiðslan stundum letur hansara rødd sleppa framat í trimumfýra sendingum um dagin. Ongin er so dugnaligut at ein

ikkí keðist við røddina, er hon alt ov ofta at hoyra. Tú kann troystast sjálv at røddini hjá konuni, meylar hon alt ov nógv.

Sjónvarpið sendir finar filmir í løtuni. Tað hevur enn tá eydnast teimum at heft meg til stólin í eini sendiroð í 60 pørtum týskvöld. Fyrstu partarnir av svensku sendiroðini um reiðaríð hava verið undirhaldandi. Hetta er Dollars umaftur, bert eitt sindur heimligari.

Tá eg hyggi eftir Degi og Viku týskvöld, keði eg meg og tað hendir at eg geispi eisini. Tað er ógíliga langt tíðarskeið, at liggja kúrrur hjá einum tíðindamiðli, heilt frá friggjakvöldi og til týskvöld. Serliga keðiligt er tað, tá tú veit at bróðurparturin í bløðunum, sum koma út longu mánaðkvöld, eru ítróttartíðindir. Omaná hetta so hava tær týðningarmestu hava verið í útvarpinum sunnudag, antin sum beinleiðis, ella í samandrátinum. Tá minnir ítrótturin í Degi og Viku týskvöld um eina afturlitandi nýggjarsending. Brynhild er í løtuni stjórnan hjá mær sum tíðindaberi í Degi og Viku. Frísk og beinleiðis og missir ikki tráðin, tá hon spyr

Lúturin dovnar

JÚSTINUS LEIVSSON EIDESGAARD

Uttan at skammrøsa, so hevði lívið verið eitt sindur innihaldsleysari, um vit ikki høvdu elektronisku loftmiðlarnar at stýtt stundir við, tá arbeiðsdagurin annars ikki leikar á.

Útvarpið er tann handigasti miðilin, skilt á tann hátt, at tær nýtist ikki at tveita alt frá tær og sessast aftur á, fyrri at fáa nakad burturúr.

Kendi presturin í Sandoy helt fyrri, tá hann fekk indrini